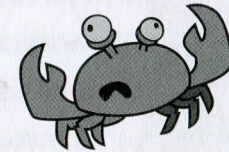

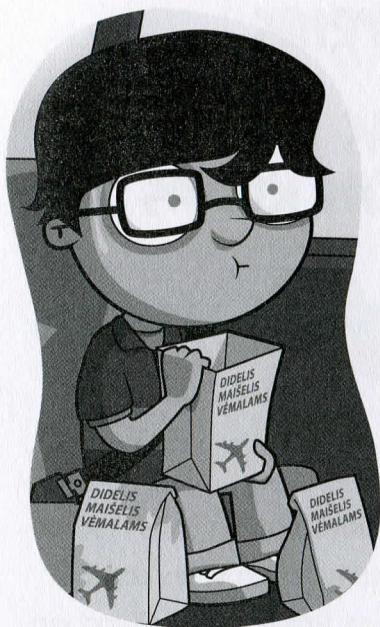
1 SKYRIUS

ILGAS IR VINGIUOTAS KELIAS

Sėdėjome mano tėčio automobilio gale, Pradipo veidas atrodė pažaliavęs labiau nei žuvelės zombio akys. Kaskart tėtei vėl sukant, Pradipas pažaliuodavo vis smarkiau. Mūsų kelionės tikslas – apsistoti prie jūros iš anksto tėčio užsakytoje vietoje. Paprastai praleisti didžiojo vasaros atostogų savaitgalio vykdavo tik tėtis su mano vyresnioju broliu Marku, Piktuoju Mokslininku, ir Pradipo tėtis su jo broliu Sanžu, Piktuoju Kompiuterių Genijumi. Tačiau šiais metais Sanžas išvažiavo į informatikos stovyklą, taigi pirmąsyk gyvenime tėtis pareiškė, kad mudu su Pradipu jau pakankamai dideli ir galime važiuoti kartu. Niekas nesugadins šio mūsų savaitgalio!

Nei Pradipas,
vemiantis jau penktąjį
kartą per keturias
valandas (nebuvo
sunku suprasti,
kad tuoj vems, iš
nustebusios veido
išraiškos). Nei Samė,
trimetė Pradipo sesutė,
kuriai irgi nusišypsojo
laimė vykti kartu su
mumis, nes vos tik
išgirdusios apie tai,
jog mudu su Pradipu

išvažiuojame, mūsų mamos susiorganizavo masažo
ir purvo vonių procedūrų savaitgalį. (To tai aš visiškai
nesuprantu. Mamos pyksta dėl purvinių batų. Jos
pasiunta, išvydusios purvą ant svetainės kilimo.
Bet, pasirodo, purvas ant veido joms netgi labai
patinka. Ir kas galėjo pagalvoti?) Šio savaitgalio
nesugadins net Markas, kuris neištarė man nė žodžio
nuo to laiko, kai sužinojo, kad aš, Pradipas ir Samė
važiuosime drauge. Jeigu jis dar ir nemušų manęs,
būtų išvis puiku.

– Maišelį, – vėl už posūčio sudejavo Pradipas.
– Maišelį, – sukomandavau Samei, siūbuojančiai
savo automobilinėje kėdelėje šalia manęs.

Ji padavė man dar vieną vėmimui skirtą maišelį,
kokius dalija skrendant lėktuvu. Pradipo mama
į kelionę jam įdėjo visą kalną tokių maišiukų.
Išlanksčiau jį ir padaviau Pradipui. Jo mama šiuos
itin patvarius maišelius perka internetu: juos gali
pripildyti iki pat viršaus ir jie vis tiek nesuplyšta. Tai
geriausios vandens bombos iš visų, nes jos niekada
nesusprogsta nepasiekusios taikinio. Šiek tiek gaila
naudoti juos pagal tikrąją paskirtį, bet ką padarysi,
kad jau vaiką prispyrė.

– Veeeeeeee! – Pradipas privėmė dar vieną
maišelį ir nususuko į langą.

– Ar mes jau atvažiuome? Ar atvažiuome? –
čiauškęjo Samė savo kėdutėje.

Tėtis neatitraukė akių nuo vingiuoto kelio.

– Manau, būsim už dvidešimties minučių, –
tarė jis.

Pradipo tėtis sėdėjo įbedęs žvilgsnį į savo
išmanųjį telefoną.

– Iki tikslo liko lygiai 21,3 kilometro, – infor-
mavo jis.

Pradipo tėtis galėtų dirbti navigacine sistema automobiliuose, jo balsas tiesiog idealiai tinka tokiam darbui. Jūs šventai tikėtumėte, kad jis žino, kur link jus veda, nors tai ir būtų netiesa. Nors, tiesą sakant, nemanau, kad jis tilptų ant prietaisų skydelio.

– Jei pažvelgtumėt jūros pusėn, pamatytumėt švyturį, – tarė tėtis.

Pradipas, Samė ir aš prisiplojome prie lango. Švyturys atrodė labai aukštas ir baltas kaip koks vanilinių ledų kūgis, kyšantis iš jūros. Na, turiu galvoje, jeigu ledų kūgis turėtų viršuje įtaisytas milžiniškas lempas. Jis buvo išsikišęs giliai į jūrą, tad bangos duždavo į švyturį.

Markas sėdėjo sudribęs mašinos gale už mūsų ir vartė žurnalą „Piktasis mokslininkas“. Šio numerio vedamasis straipsnis vadinosi „Kaip užkariauti pasaulį: 10 lengvų žingsnių“. Į ausis Markas buvo įsikišęs ausines ir nereagavo į tėtės žodžius.

– Nerealų, Markai. Tikras švyturys! – tariu jam. Markas metė man piktą žvilgsnį.

– Per šias žiopių atostogas nėra nieko nerealaus. – Jis užsimaukšlino ant galvos gobtuvą. – Jūsų, mulkia, dėka ši kelionė yra labiausiai nevykusi iš visų.

Po Samės kojomis stovintis šaltkrepsis ėmė virpėti. Pakėliau jo dangtį pasižiūrėti. Išvydau ryškiai žaliai žibančias Frankio, auksinės žuvelės zombio, akis. Savo pelekais jis iš visų jėgų tvatino aplink jį suguldytas kolos skardines. Tikriausiai pasiuto išgirdęs Marko balsą. Jis vis dar griežia dantį ant mano brolio už tai, kad šis norėjo nuuodyti jį Piktojo Mokslininko tirpalu. Laimė, mudu su Pradipu sukėlėme Frankiui elektros šoką baterijomis ir jis atsigavo. Nuo to laiko jis mūsų ištikimas draugas ir asmens sargybinis žuvis pavidalu. Vyliausi, kad Frankis netrukus nusiramins.

– Viksinti zuvytė! – sušuko Samė.

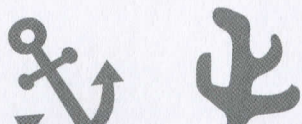
– Ššššš! – prigludžiau prie lūpų pirštą.

– Kas ten, brangute? – paklausė Pradipo tėtis.

– Eeee, man atrodo, ji nekantrauja pamatyti jūroje plaukiojančias žuvis, – suskubau atsakyti.

Samė sukikeno, o aš atsargiai uždariau šaltkrepsio dangtį. Kol kas saugu.

Pažvelgę pro langą, mudu su Pradipu išvydome storą rūko paklodę, kybančią virš žemės ir supančią švyturį. Rūke skendėjo vos įžiūrimas kelio ženklas. Prisimerkiau, kad geriau matyčiau, kas parašyta.

„Sveiki atvykę į Ungurių įlanką“, – didelėmis raidėmis,
o apačioje mažu šriftu švietė prieraišas, atrodė,
parašytas visai neseniai: „Nešerkite ungurių.
Ypač piktojo!“

